

ДРУГАТА

© Васил Панайотов, *автор*
© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*
© Сиела Норма АД

София 2018

ISBN: 978-954-28-2550-0

Васил Панайотов

ДРУГАТА

В романа „Другата“ са използвани реални хора и преживявания за пресъздаването на отделни лица и събития. Но тази творба е художествена измислица, описана с пълна свобода на фантазията в повествованието, и изложените факти не отговарят на действителността.

ПЪРВА
ЧАСТ

На Гергана! Единствената, която обикнах.

1

Тримата

Стефан спи. Слънцето свети. Сякаш всеки от тях върши нещо обичайно за тази част от деня – ранното следпладне, когато спят само старците, а сенките са най-къси. Слънцето вече облизва последния етаж от западната фасада на офиса, в който сега Стефан спи, вместо да работи. Но това, изглежда, е нормално и за колежките на Стефан. Те нито отиват да пуснат щорите, нито опитват да го събудят. Колежките му са две. Едната служебно се взира в монитора, жадно смуче цигарата си и ръси пепел по клавиатурата. Така нарушава едновременно две правила – правилника за пожарна безопасност и хигиена на работното помещение и закона за пушене на обществени места. Другата гледа своя монитор по същия начин, но за разлика от първата, която всъщност реди пасианс, поне се преструва, че работи. Тя е икономист в последната останала компания с контролно държавно участие в този сектор у нас. Другата е юрист. Стефан, когато не спи, е технически сътрудник. Бизнесът обича да къдри длъжностите си и както чистачът винаги е хигиенист, така и Стефан, в чиято характеристика са изброени дейности като куриер, секретар и снабдител на офиса с кламери и вода, е технически сътрудник. Засега Стефан няма нищо против. Той е на трийсет години и възрастта му дава привилегията хем да се чувства позакъснял тепърва да гради кариера, хем още да не се чувства депресиран от това, че не е. Синекурната длъжност, която, дори спейки, Стефан успява да изпълнява, подхожда на професионалните му амбиции.

Стефан няма професия. Нито амбиции. Някога е имал, но вече не помни нито кога, нито какви. Същото важи и за колеж-

ките му, но само наполовина. И те като него вече нямат амбиции, но за разлика от него имат професия. Според Стефан това само прави живота им без амбиции по-труден заради професионалното поле, което ги изкушава да ги реализират. И ето, от тях тримата през последния един час никой не върши никаква работа, но само Стефан се чувства достатъчно спокоен, за да спи следобед в офиса си, съседен на този, в който работи (а може би също спи) директорът на отдела. Името на директора е Вълчев. Директорите нямат собствени имена. Само подчинените имат. Трима от тези на Вълчев са Стефан, сътрудник, Емилия, юрист, и Магда, икономист. Подредени поред на поява в повествованието. Ако се подредят по значимост, Стефан ще е последен.

Всичко в този топъл като за началото на април 2009 г. ден щеше да е нормално, каквото е през всеки един ден досега още от предния април. Тогава Стефан, стиснал заповедта си за назначаване, почукал на вратата на отдела, после влязъл, без да дочака отговор, усмихнал се на Магда и дори не видял Емилия, скрита зад 30-те инча на монитора си. И атмосферата на общо офисно спокойствие щеше да е нормална, и пасиансът на Емилия, и служебната симулация на Магда, та даже и спането на Стефан, ако освен да спи, Стефан и не сънува. И именно този негов сън отличава нормата от ненормалността. Съвсем доскоро тежестта от обяда го е повличала в тресавището на дрямката още щом се отпусне в стола си, а час по-късно той се е измъквал оттам смазан, подпухнал и без ясен спомен какво точно е правил досега. Настройвал е сетивата си за света така, сякаш излиза от упойка, без да разбира защо това му отнема толкова много време, след като е бил упоен преди миг. Спал е безпаметно. А понеже сънят е отражение на действителността с магични средства, може да се каже, че Стефан и живял по същия начин. Допреди това, което се случи и заради което си струва да се разкаже тая история, да го събуди или обратно – да го накара да спи и да я сънува.

Стефан сънува Емилия.

Сънят му е толкова реалистичен и така наситен с дребни детайли, че той вижда в нея черти, които никога преди не е виждал. Емилия е мургава, издължена и слаба. Ако трябва да я оприличи на животно, Стефан би казал мамба. От онези черните, на които дори устата им е каквато е ставала неговата, когато като дете е дъвчел асфалт. Прекалено задълбочена, за да ѝ пука за прически и гримове, тя просто подрязва с ножичка за нокти бретона си, когато почнат да не ѝ се виждат очите. Да не ѝ се виждат очите често е за предпочитане, защото Емилия гледа през тях само с безразличие и присмехулна ирония. Когато срещне тези очи, човек почва неволно да се пита къде е сбъркал в живота си или поне къде е сбъркал днес в дрехите си. След което си приглажда перчема и проверява дали е затворен ципът на панталоните му. Ако всичко с тях е наред и ако още му е останало някакво самочувствие, се извързва настрана. Ако не, бърза да се отдалечи.

Стефан иска да направи обратното. Да се приближи. В неговите очи нейните се променят и двете им обичайни състояния, безразличие и ирония, се превръщат само в едно – любов. Стефан е влюбен. Това прави ли съня еротичен? Той би казал, че не. Дори би показал, ако някой не вярва. Докато сънува Емилия, Стефан не усеща възбуда. Съответно тя външно по нищо не му личи. Усеща спокойствие, принадлежност и пълнота. Представата му за телесен контакт с Емилия, ако стриктно се придържахме към думата, е повърхностен. Той се ограничава до повърхността. Засега. Стефан не бърза. Все още не иска да навлиза, да завладява, да задълбава. Вместо да я хване за задника, предпочита да я държи за ръка. Но не с алчността на страхувашите се да не им избягат жените мъже.

Не. Той не я държи, за да я задържи. Нито за да я направлява. Държи я, защото вече възприема нейната ръка като естествено продължение на своята. Като естествено продължение на себе си. Дланта на Емилия е гротескно голяма за жена. Пръстите ѝ са по-дълги от пръстите на Стефан и завършват с нокти, които, дори и изрязани плътно, приличат на гигантски бадеми.

В тази длан не липсва нито грацията, нито деликатността на жената, но размерът ѝ си остава мъжки. Подравнени по върховете, дланите на Емилия и Стефан плътно се припокриват чак до възглавничките в основата. Това анатомично съответствие само усилва усещането на Стефан, че когато държи нейната ръка, сякаш сам е стиснал своята.

Само едно телесно сходство няма как да породи душевна близост, но което си прилича – привлича, и Стефан чувства това. И ето го сега сюжета на съня: Без еротична възбуда от допира ѝ, присъствието на която би принизило преживяването до първична похот, завършила с банално омазване, той държи Емилия за ръка, но този път за дясната, за да може неговата дясна да е свободна, и то не заради рицарски атавизми, които го подтикват да я брани със своя меч, а защото наистина държи меч. Засега не му се налага да я брани с него (по силата на някакво сънищно вълшебство той много добре знае как се борави с това оръжие), но заплахата е осезаема за поне пет негови сетива и той дори предугажда посоката, от която ще дойде – отляво. Оттам, където е Емилия сега. За миг на Стефан му хрумва, че отляво може да значи както отляво на тялото му, така и отляво някъде вътре в него (сърцето?), но подсъзнанието му не е развило чак такива нива на трансцендентално тълкуване, за да разбере от нещо отвън ли трябва да я защитава или от нещо, което е вътре в него. Стефан усеща слабост и невъзможност да я предпази, защото, както и да се завърти, в каквато и позиция да постави Емилия, заплахата все си остава там, отляво, от незащитената му и невъоръжена страна. Едновременно с тревожното им танго, което ги носи ту в една посока, ту в друга, двамата някак трябва да се придвижват и напред, защото земята зад тях потъва. В мига, в който направят поредна крачка и отлепят крака от земята, земята отзад се сгромолясва. Те знаят, че е достатъчно просто да спрат, да не ходят повече, да не мърдат и земната кора ще запази целостта си, но нарушавайки нейната, те сякаш искат да изпитат силата на своята и не спират разрушителния си танц. Танцуват така известно време, колкото

да пребродят цял свят и цял свят след себе си да съборят, когато Стефан вижда края на пътя, който може да се нарече и Край на света. Остават им едва няколко крачки. Малко преди да стане свидетел на решението си дали двамата ще продължат и ще се самоунищожат, или ще спрат, за да се насладят на бъдещето, сред нищо, което вече не им е останало от миналото, Стефан се събужда. Бюрото му е в средата на офиса. Лявото е на Магда. Дясното – на Емилия. Все още под въздействието на съня, Стефан вдига глава и стиснал въображаемия си меч, поглежда с тревога първо натам, откъдето е очаквал опасност – отляво. Както когато я е видял, преди да заспи, там все така си седи жена му Магда.